

Jessica Clare

Een nacht met een miljonair

Deel 6 van de *Miljonairsclub*-serie

ISBN 978-90-225-7602-1
ISBN 978-94-023-0655-2 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *One Night with a Billionaire*
Vertaling: Maren Mostert
Omslagontwerp: Bart van den Tooren | BVDT
Omslagbeeld: © Ingram Images Ltd.
Zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

© 2015 by Jessica Clare
All rights reserved.
Published in agreement with the author c/o Baror International Inc.,
Armonk, New York, USA
© 2016 voor de Nederlandse taal: Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van
druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder vooraf-
gaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

Als er één talent was dat Kylie Daniels de wereld graag wilde geven, dan zou het de kunst van het opmaken van een goed paar wenkbrauwen zijn. De vrouw tegenover haar? Die bracht er helemaal niets van terecht. Ze zag eruit alsof ze haar dunne zwarte wenkbrauwen stomdronken en in het donker had bijgewerkt, ze benadrukten haar smalle gezicht te veel. En wat moesten die kleine komma-achtige lijntjes aan het uiteinde voorstellen? Alle Jezus nog aan toe!

Niet dat Kylie nou een autoriteit was op het gebied van make-up. Of... dat was ze eigenlijk wel. Ze was tenslotte gediplomeerd visagiste. Ze had voor verscheidene popsterren gewerkt en theaterproducties gedaan, ze kon zelfs de verschrikkelijkste poriën wegwerken met de juiste kwasten.

Dat was dan ook de reden waarom ze op deze prachtige middag in juli in het kantoor van Dirty Dollar Records zat, met haar dikke bezwete achterwerk aan de stoel geplakt terwijl ze wachtte tot ze naar binnen werd geroepen voor haar sollicitatiegesprek. Een vriend van haar was de haarstylist van een aantal beroemdheden, en hij had haar verteld over een manager van een muzieklabel, die op zoek was naar een discrete en inventieve visagiste die tijd had om met zijn cliënt op tournee te gaan. Via een vriend van een vriend had ze een sollicitatiegesprek kunnen regelen. Terwijl ze zat te wachten hoopte ze maar dat haar eigen

make-up door het zweten niet was uitgelopen tegen de tijd dat ze haar binnenriepen.

Niemand in L.A. stond te popelen om een mollige visagiste in dienst nemen en al helemaal niet als ze er ook nog eens verschrikkelijk uitzag. Perfecte make-up was immers haar visitekaartje en ze moest er op elk moment van de dag goedverzorgd uitzien, anders zouden mensen gaan twijfelen aan haar capaciteiten op dit gebied. Vandaar dat ze zich flink had uitgeleefd toen ze zich had opgemaakt, in plaats van voor de naturellook te gaan, waar je normaal gesproken bij een sollicitatiegesprek voor zou kiezen. Kylie droeg een strak donkerblauw jurkje met zeemansstreep, een rechthoekige hals en een nauwsluitende zwarte zeemeerminrok, met knalrode hoge hakken. Het geheel was retro, inclusief haar kapsel: ze had de helft van haar geblondeerde haar in twee rollen op haar hoofd gekruld, als een filmster uit de jaren veertig, en de rest van haar lokken danste op haar schouders. Haar make-up was al net zo opvallend. Haar wenkbrauwen had ze in een boog gekleurd en haar ogen met zwarte eyeliner omlijnd, waarbij de uiteinden dramatisch ver doorgetrokken waren. Voor de rest had ze glanzend witte oogschaduw gebruikt om haar kattenogen te accentueren. En ze droeg nepwimpers voor een voller effect. Ze had een lichte blos aangebracht om de porseleinteint van haar huid te benadrukken, en tot slot een kersenrode lippenstift voor haar lippen gekozen. Met bijpassende kersenrode oorbellen en een halsketting in dezelfde kleur, om het geheel af te maken.

Het was een tikkeltje kitscherig, maar ze had gesolliciteerd als toekomstige visagiste van Daphne Petty, en zij was bepaald niet het type voor de naturellook. In het muziekwereeldje stond ze bekend om haar grove songteksten, gekke podiumkostuums, en haar feestbeestneigingen. Kortom, het leek Kylie geweldig om met haar te mogen toeren.

Maar goed, alles was beter dan de diva met wie ze de laatste tijd door Azië had gereisd. Chanteuse had erop gestaan dat haar crew in het wit gekleed ging en zweeg tenzij het woord tot je werd gericht. Hoe eerder Kylie weg kon bij dat mens, hoe beter. Toen ze weer in de vs waren, werd ze ontslagen omdat Chanteuse Kylie 'niet representatief' vond, zo had men haar verteld. De diva vond dat het afbreuk deed aan haar imago om iemand als Kylie in haar staf te hebben.

Met andere woorden: je zet me voor schut met je dikke kont.

Het was nog steeds een gevoelig punt, maar Kylie deed haar best om het te vergeten. Ze vroeg zich sowieso af of iemand die een met diamanten afgezette toiletpot meenam op tournee wel spoorde.

En nu zat ze hier, opnieuw zonder werk, en ze hoopte er het beste van.

'Miss Daniels?' klonk een mannenstem, en Kylie stond op.

Ze negeerde haar zenuwen en trok haar jurkje recht terwijl ze naar de man liep die met gefronste wenkbrauwen op haar wachtte, en ze gaf hem een hand. 'Kylie Daniels,' zei ze, en ze zorgde ervoor dat ze rustig en zelfverzekerd klonk ondanks zijn vorsende blik. Het was haar duidelijk dat deze man degelijk en behoudend was, ze hoopte maar dat zijn cliënt het tegenovergestelde zou zijn.

'Bedankt voor je komst,' zei hij. 'Ik ben meneer Powers. Kom verder, alsjeblieft.'

Ze nam haar beautycase in de stijl van een ouderwetse hoedendoos in haar hand en liep achter hem aan. Toen hij de lift voorbijliep en op weg was naar de trap onderdrukte ze haar ongenoegen. *Ja, tuurlijk! Laat die dikke meid de trap maar op sjouwen op haar hoge hakken met kilo's make-up in haar armen.* Als hij het dan maar niet erg vond dat ze eenmaal bovengekomen wat bezweet was geraakt.

Het kantoor van meneer Powers bevond zich op de vierde verdieping en tegen de tijd dat ze er waren, was Kylie buiten adem en nat van het zweet. Dat was niet bepaald een goede eerste indruk, maar het was te laat om er nog iets aan te doen. Terwijl ze de trappen op waren gelopen had meneer Powers geen woord gezegd en nu wees hij met een beleefde glimlach naar een vergaderzaal.

Ze liep naar binnen, zette haar beautycase op de tafel en ging in een stoel zitten. Powers verdween weer en kwam even later terug met een stapel papier en een pen. 'Als je deze geheimhoudingsverklaring wilt tekenen, miss Daniels. Het muzieklabel heeft het publieke imago zeer hoog in het vaandel en doet er alles voor.'

'Natuurlijk,' mompelde Kylie, en ze pakte de pen. Ze had zoiets al eerder moeten tekenen toen ze voor Chanteuse, die diva, ging werken. Vlug zette ze haar handtekening en gaf het formulier met een glimlach terug. *Zie je hoe meegaand ik ben?*

Meneer Powers ging niet in een van de tachtig lege stoelen zitten. In plaats daarvan aarzelde hij even, waarna hij de papieren onder zijn arm stopte. 'Voordat je miss Petty spreekt, moet je een paar dingen weten.'

'Prima.' Kylie vouwde haar handen op haar schoot in elkaar en bleef glimlachen. Ze werkte al een tijd in Hollywood en was wel wat gewend: *de klant wil niet met haar rechterkant op de foto. Deze klant heeft het idee dat groen een negatieve invloed heeft op haar Chi-energie, dus draag geen groen. Kijk deze klant niet recht in de ogen. Stel deze klant alleen open vragen, want ze wil dat haar staf haar uitdaagt. Deze klant blijft voortdurend in haar rol, dus speel het alsjeblieft mee.*

'Miss Petty heeft haar laatste visagiste ontslagen vanwege bot-sende karakters.' Meneer Powers controleerde de handtekeningen op de documenten, waarna hij haar aankeek. Ze had de in-

druk dat hij wat nerveus was, niet helemaal op zijn gemak. En een beetje vreemd. ‘Het label doet er alles aan om ervoor te zorgen dat miss Petty gelukkig is. Dat begrijp je vast wel?’

‘Natuurlijk.’ Waar wilde hij naartoe?

‘Maar het is ook belangrijk dat miss Petty’s imago intact blijft. Dat is onze belangrijkste zorg: het imago van miss Petty móét gehandhaafd worden. Dat is waar jij in beeld komt.’

‘O-Oké?’ Wat was in vredesnaam het antwoord dat hij wilde horen?

‘Kort gezegd, mensen betalen veel geld voor een concert van de opwindende, aantrekkelijke Daphne Petty. Ik verwacht natuurlijk van jou dat jij je steentje daaraan bijdraagt.’

‘Natuurlijk,’ herhaalde ze. Dit hele gesprek was nogal verwarrend.

‘Wat niet betekent dat Daphne Petty de vrijheid heeft om je zomaar te ontslaan. Dat besluit ligt bij het label.’

Ooké... Daphne mocht haar niet ontslaan als ze niet met elkaar op konden schieten, en toch was haar voorganger ontslagen omdat hun karakters botsten. Ze begreep er niet veel meer van, maar ondanks het feit dat ze zich zorgen begon te maken bleef ze glimlachen. ‘Daar kan ik mee dealen.’

‘Mooi zo. Ik zie dat je je spullen bij je hebt?’

Ze klopte op de koffer met make-up. ‘Natuurlijk.’

‘We willen graag dat je miss Petty zo meteen opmaakt. Zie het als een proeve van bekwaamheid.’

Ze had wel vreemdere verzoeken gekregen. ‘Prima. Heeft miss Petty nog een bepaalde look voor de nieuwe tour?’

Er trok een eigenaardige uitdrukking over het gezicht van meneer Powers. ‘Gezond. Een gezonde uitstraling is goed.’

Gezond? ‘Ik kan haar natuurlijke schoonheid benadrukken.’

‘Uitstekend.’ Hij schonk haar een gespannen lachje. ‘Ik laat miss Petty weten dat je er bent.’

‘Bedankt,’ mompelde Kylie, en meneer Powers liet haar alleen in de vergaderzaal. Gelukkig stond de airco aan, dus het was niet zo warm en haar bezwete voorhoofd was inmiddels opgedroogd. Terwijl ze op Daphne Petty wachtte bekeek ze de posters aan de muren van voorgaande tournees, de platina en gouden albums. Dit zou een geweldige baan zijn en het betekende een tijdlang weg van alles. Ze kruiste haar vingers in de hoop dat Daphne geen probleem had met Kylies achterwerk, dat niet bepaald het perfecte Hollywoodformaat had.

Na een poosje begon ze zich te vervelen. De tijd tikte voorbij en de klok liet zien dat ze al drie kwartier in de vergaderzaal zat zonder dat er iemand was binnengekomen. Ze werkte haar eigen make-up bij en rommelde in haar spullen terwijl ze zich een voorstelling maakte van de look die ze Daphne Petty zou geven. Van wat ze zich herinnerde had Daphne helder glanzende ogen, die ze zou kunnen accentueren. De oogmake-up en de kleur van de lippenstift hingen af van Daphnes haarkleur. In de bladen had ze gezien dat Daphne haar haar in de gekste kleuren verfde. Tenzij ze voor naturelkleuren zou kiezen? Ze dacht hierover na terwijl ze haar lipgloss en oogschaduw doorzocht. Als Daphnes haar weer knalroze was, was het beter om heel subtiele make-up te gebruiken.

Er botste iemand tegen de deur achter haar en Kylie schrok zich rot. Ze draaide zich om in haar stoel en even later ging de deur open en strompelde er iemand naar binnen. Het was een vrouw met een grote zonnebril, waarvan de ronde glazen bijna haar hele gezicht bedekten. Haar platinablonde haar was in een rommelige korte boblijn geknipt en zag eruit alsof het minstens een week niet was gewassen. Ze droeg een oud t-shirt van de Ramones en een gebleekte capri-jeans. Wankelend op haar benen bleef ze in de deuropening staan. ‘Ben jij het make-upmeisje?’

Het was Daphne Petty.

Ze sprak met dubbele tong. *Stomdronken... Héél fijn.* ‘Dat klopt.’ Kylie stond op en stak haar hand uit. ‘Kylie Daniels, aangenaam. Leuk je te ontmoeten, miss Petty.’

Nu bekeek Daphne haar van top tot teen. ‘Je ziet eruit als een dikke versie van Marilyn Monroe. Of Bettie Page. Je weet dat ze hier in L.A. niet van een dikke kont houden,’ fluisterde ze wat teatraal. ‘Pas maar op dat mijn trainer je niet ziet. Ik mag van hem niets anders eten dan wat slablaadjes.’ Ze plofte in een stoel naast Kylie en deed haar zonnebril af, waarna ze over haar gezicht wreef. ‘Oké, hier ben ik.’ Ze zwaaide met een arm door de lucht. ‘Maak me mooi.’

Kylie kon haar echter alleen maar aanstaren. De ooit zo aantrekkelijke Daphne Petty was nu graatmager. Haar armen zaten van boven tot onder vol ontstekingen van het spuiten en op haar polsen zaten littekens van het snijden. Haar huid was vlekkerig met hier en daar een puist en in haar mondhoek zat een vuurrode plek. Haar ogen lagen diep in hun kassen en haar teint was heel ongezond.

Ze zag er ronduit afstotelijk uit.

Nu pas begreep ze waarom meneer Powers haar van tevoren had ingelicht. Daphne kon haar niet ontslaan omdat ze zelf een verschrikking was om te zien. Het muzieklabél wilde geen specifieke look voor Daphnes tournee, ze wilden dat Kylie ervoor zorgde dat Daphne er gezond uitzag. Ze wilden dat ze haar met haar make-up zou omtoveren tot een gewone vrouw.

Dan hadden ze geen visagiste nodig, maar een tovenaer, godbetert! Kylie schonk Daphne een medelijdende blik, maar ze zag het niet want haar pupillen waren vergroot en ze keek de zaal rond zonder echt iets te zien. Een magiër, dacht Kylie, of iemand anders die wonderen kon verrichten. Ze haalde haar airbrush tevoorschijn en stopte de stekker in het stopcontact. Daarna gaf

ze Daphne een doekje om haar gezicht mee te reinigen. ‘Als je gezicht schoon is, kunnen we beginnen. Eerst maar een primer, oké?’

Een uur later had Daphne Petty’s ingevallen gezicht ogenschijnlijk iets meer volume gekregen. Haar scherpe jukbeenderen waren verdoezeld, haar te dunne neus leek breder door de schaduw die was aangebracht en daarna had Kylie zo’n beetje alle huid waar ze maar bij kon komen met de airbrush bewerkt, zodat zelfs de ontstoken wondjes op haar armen weggewerkt waren. De rode vlekken in haar gezicht – lieve god, Kylie hoopte dat die niet door de meth kwamen – waren ook bedekt. Haar ogen had ze kunstmatig opgelicht en geaccentueerd om ze te laten spreken. En ze had voor levendige, warme tinten gekozen om haar ogen en mond wat kleur te geven. Toen ze klaar was, gaf ze Daphne, die de hele tijd high voor zich uit had zitten staren, de spiegel.

Bij het zien van haar gezicht schonk Daphne haar een glimlach, alsof ze haar opeens weer opmerkte. ‘Wow. Dit vind ik echt mooi. Goed werk, mollige Marilyn.’

Wacht even, was deze bijnaam als compliment bedoeld? Kylie wist het niet zeker en ze snoof. ‘Dank je, ik doe mijn best.’

Nu keek Daphne haar met een nuchtere blik aan. ‘Mag ik je vragen waarom je deze baan wilt? Toeren is zwaar en onmenselijk en ik ben ongeveer negentig procent van de tijd een tierende bitch.’

‘Ik hou van reizen,’ loog Kylie. ‘Ik vind het leuk om op onbekende plekken te komen.’

‘Bullshit,’ zei Daphne. ‘Dit is mijn vierde nationale tour en ik kan je zeggen dat de binnenkant van de touringcar en mijn artistiekamer het enige is wat je zult zien. Dus vertel me nu de ware reden.’

Ook goed. ‘Je bent een beroemdheid en deze baan staat goed op mijn cv.’ Dit was ook nog niet de hele waarheid, maar net wat meer.

Dat leek Daphne te bevallen. Ze raakte de zijkant van haar neus even aan in een aha-moment en wees vervolgens naar Kylie. ‘Nu begrijp ik het. Prima,’ zei Daphne terwijl ze overeind kwam. Langzaamaan werd ze nuchterder en verdween het effect van wat ze ook mocht hebben gebruikt om high te worden. Ze was nu bijna een normale vrouw. ‘Ik denk dat ik die eikel van een Powers moet roepen om te zien wat hij ervan vindt.’ Ze gaf Kylie een knipoog en zwiepte even met haar futloze geblondeerde haar.

Kylie moest lachen. Als Daphne zo speels was als nu, was het niet zo gek dat ze zo populair was.

Daphne deed de deur van de vergaderzaal open en stak haar hoofd naar buiten. ‘Powers, kom hier met je luie reet!’ riep ze door de gang, en Kylie kromp ineen. Maar Daphnes manier werkte. Even later verscheen meneer Powers in zijn saaie pak. Hij nam Daphne kritisch op, legde zijn hand om haar kin en draaide haar gezicht om de rechter- en de linkerkant te controleren.

Tot Kylies verbazing onderging Daphne de vernedering meegaand. Toen Powers Daphnes arm vastpakte en die onderzoekend bekeek, waarna hij haar ogen bestudeerde, moest Kylie denken aan iemand die een paard kocht. Ze kon het niet helpen en mompelde: ‘Wilt u haar gebit ook nog inspecteren?’

Daphne giechelde.

Fronsend keek Powers Kylie aan. ‘Heb je dan iets met haar gebit gedaan?’

‘Het was een grapje,’ legde Daphne uit, en ze spreidde haar magere armen. ‘En? Wat vind je ervan?’

Powers liet zijn blik van Kylie naar Daphne gaan en weer te-

rug naar Kylie. 'Je bent aangenomen. Geef je salariseisen maar aan Personeelszaken door.'

'We worden vast dikke vriendinnen, mollige Marilyn,' verklaarde Daphne, waarna ze een flesje tevoorschijn haalde.

Op de een of andere manier betwijfelt mollige Marilyn dat, dacht Kylie, maar ze had ook medelijden met Daphne, al was het maar een beetje. Ze moest zich vanbinnen wel heel erg rot voelen, wilde ze er aan de buitenkant uitzien als een wrak.

Toen Kylie de baan had aanvaard werd ze naar het kantoor van Personeelszaken gebracht. Daar tekende ze de contracten en bespraken ze haar salaris en alles wat er bij de baan kwam kijken. Iets waar meneer Powers en Daphne zich kennelijk te belangrijk voor voelden. Tot haar verbazing viel niemand over haar uurtarief, waarmee zonder meer werd ingestemd, en er werd een aanvangsdatum afgesproken. Het salaris maakte haar heel blij, al betekende het dat ze de komende vier maanden op reis was. Maar het feit dat ze haar tarief zonder onderhandelen hadden goedgekeurd hield wel in dat ze hard zou moeten werken voor elke cent.

Tevreden over haar nieuwe baan pakte ze haar beautycase en liep naar buiten. Maar in plaats van de taxi naar het appartement van haar vriendin te nemen, ging ze naar de buitenwijken van L.A. 'Wacht hier,' liet ze de taxichauffeur weten. 'Ik ben binnen twintig minuten terug, dat beloof ik.'

'De meter blijft lopen,' zei hij.

Kylie had zelf geen auto, dus ze kon niet echt over de prijs onderhandelen. 'Prima. Wel blijven staan, goed?'

Hij zette de radio harder en stak zijn duim naar haar op.

Even ademde ze diep in, waarna ze naar de ingang van het verpleeghuis liep.